

15. sajandil paistis Uue Maailma rammus muld ahvatlev igaihele, kes oli siiani pidanud Hispaania erodeerunud ja välja kurnatud pinnasel rassima. Kesk- ja Lõuna-Ameerikasse välja rändajate hulgas alguses ülekaalus olnud kullajahil konkistadoorid asendusid paari põlvkonna jooksul Hispaania ja Portugali talupoegadega.

Põhja-Euroopa talupojad seevastu asusid poliitilise ja usuvabaduse (ja harimiskõlbliku maa) lootuses läände rändama alles enam kui sajand pärast Kolumbuse avastusretke. Inglise ja Prantsuse talupojad raadasid ja parandasid endiselt oma kodumaa põlde. Saksa talupojad olid ametis veel hiljuti kirikule kuulunud maa üleskündmisega. Saksamaa ei hakanud ülemerekolooniaid rajama enne kui alles 1850. aastatel. Põhjaeurooplaste tung Ameerikasse ei saanud täit hoogu sisse enne 19. sajandi teist poolt. Kuni kodus veel viljakakandvat maad jagus, rändas Loode-Euroopast Ameerikasse välja suhteliselt vähe inimesi.

Mandri-Euroopasse sigines üha uusi talusid ja üha kõrgemate nõlvade harimine sillutas teed kriisile, mis saabus, kui erodeeruvad künkad ei andnud enam näljase rahva toitmiseks piisavalt saaki. Kui 18. sajandil hakati raadama Prantsuse Alpide eelmäestiku metsi, vallandusid maalihked, mis kandsid mulla minema ning matsid orupõhjade põllud liiva ja kruusa alla. 18. sajandi lõpuks olid Alpid järskude nõlvade raadamisele järgnenud erosiooni hukatuslike tagajärgede tõttu paiguti inimtühjad. 19. sajandi geograafi Jean-Jacques-Élisée Reclus' hinnangul kaotasid Prantsuse Alpid Kolumbuse Ameerika-avastamise ja suure Prantsuse revolutsiooni vahel erosiooni tõttu kolmandiku kuni enam kui poole haritavast maast. Selleks ajaks ei suutnud töö otsingutel linnadesse tulvad inimesed endale enam ise toitu kasvatada ega jaksanud seda ka osta.

Pariisi kodutute armee kolmekordistus ja kümneaastane näljahäda lõi kõik eeldused revolutsiooni puhkemiseks. Chartres'i piiskopi sõnul ei olnud olukord parem ka maal, kus „inimesed sõid rohtu nagu lambad ja surid nagu kärbsed.” Revolutsioonimeeleolu õhutasid ka pikad järjekorrad pagaritöökodade ees, kus müüdi röögatu hinnaga kibedat savisegust leiba. Prantsuse revolutsiooni võtmesündmuste ajal kihutas rahvamasse tagant viha vähese saadaoleva toidu hindade pärast ja uskumine, et toiduainete müüki takistatakse tahtlikult.

Aadli suurmaavalduste lagunemine võimaldas talupoegadel hõivata seni veel metsaseks jäänud kõrgendikke. Järskude nõlvade raadamine vallandas rusuvoolusid, mis pühkisid nõlvad lagedaks ning matsid

12. 18. sajandi keskpaiga maastik põlluharijatega (Diderot' entsüklopeedia, Pariis, 1751–80).

lammipõllud liiva ja kruusa alla. Suur osa Ülem-Provence'ist jäi peaaegu inimtühjaks. Aastatel 1842–1852 vähenes haritud maa pindala Alpide eelmäestikus maalihete ja erosiooni laastamistöö tõttu veerandi võrra.

1840. aastate alguses töötas Prantsuse teedeinsener Alexandre Surell Ülem-Alpides (Hautes-Alpes'is) maalihete vastaste meetmete kallal. Ta täheldas, et maaharimise mägedesse levimisel olid sageli kohutavad tagajärjed. Paljaks jäänud mäenõlvadelt alla sööstvad rusuvoolud matsid